

LA ESQUELLA DE LA TORRATXA

PERIÓDICH SATÍRICH
HUMORÍSTICH, IL-LUSTRAT Y LITERARI
DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SEMANA

10 céntims cada número per tot Espanya
Números atrassats 20 céntims.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ

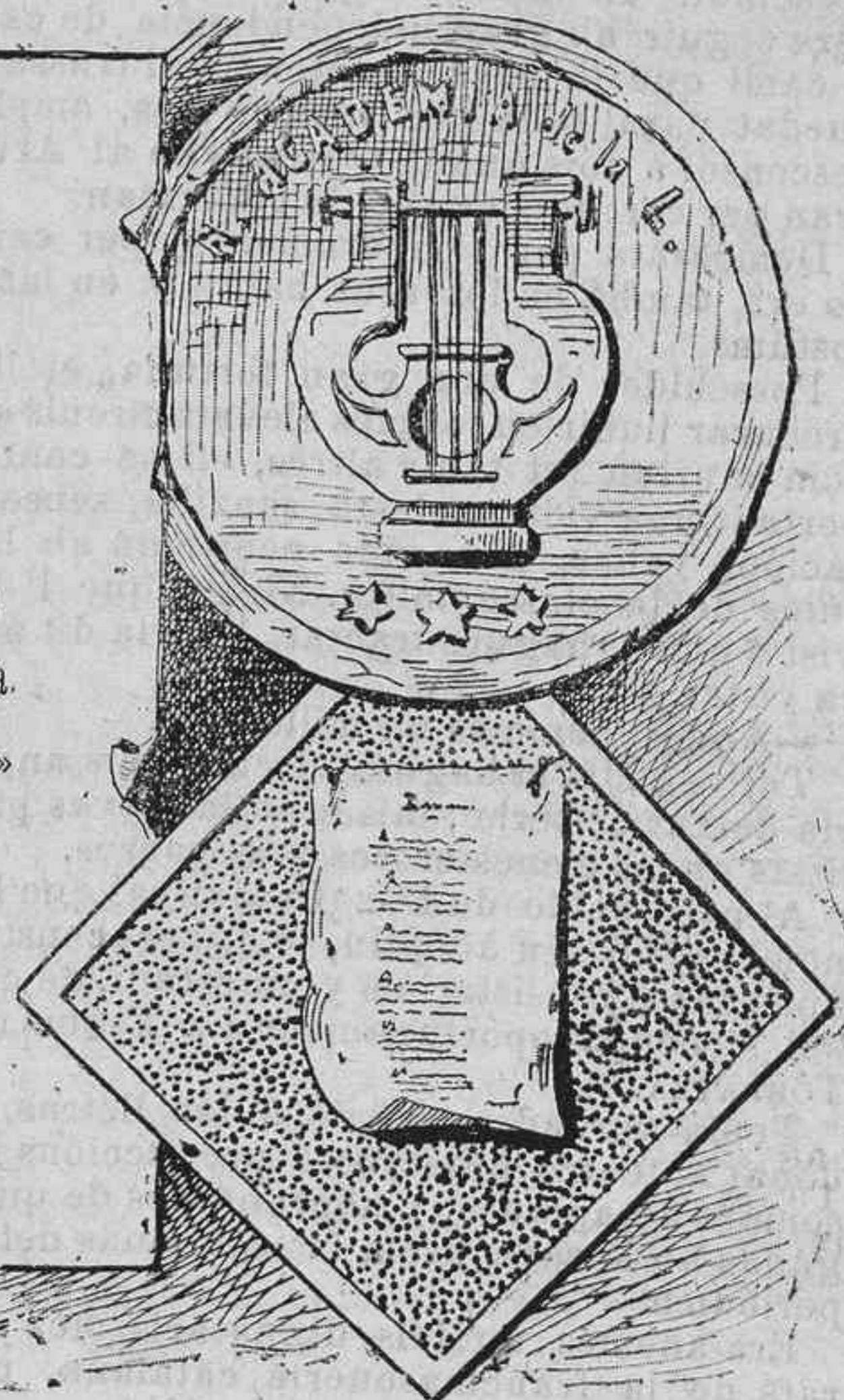
Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya, 3 pessetas.
Cuba y Puerto Rico, 4.—Estranger, 5.

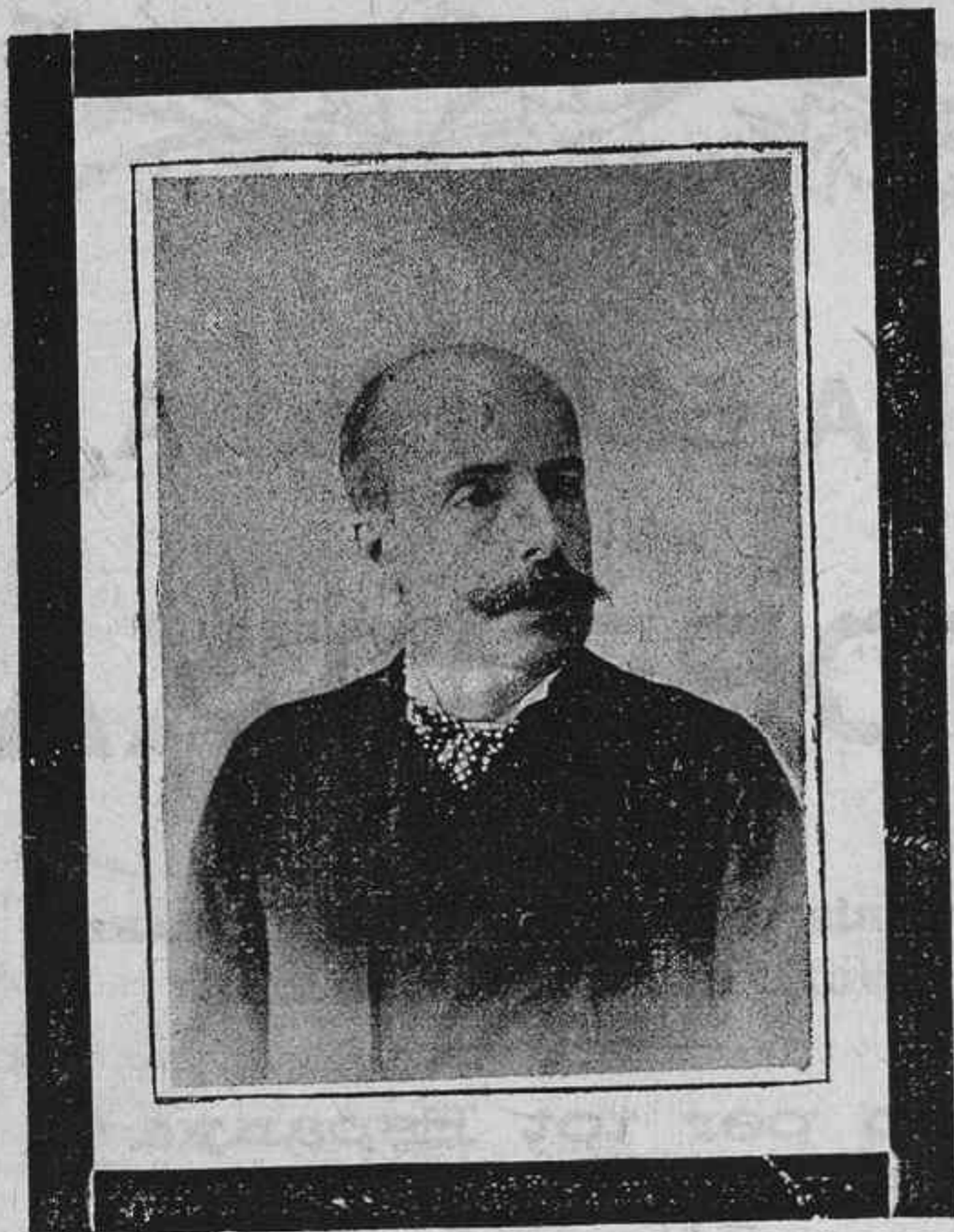
CAPS DE BROT.

MANEL DEL PALACIO.

Diplomàtic, periodista
y poeta de bona pasta,
es un dels escriptors públics
més populars que hi ha á Espanya.

Fou redactor del «Gil Blas»
y á pesar dels anys, encara
conserva 'l mateix «esprít»
y té la mateixa gracia.

ROSSENDO ARÚS ARDERIU.

¡Pobre Rosendo Arús! Encare que feya uns dos anys que vivia com qui diu morintse, no 'ns podém acostumar á la sèva pèrdia definitiva.

Aquell cor tan bó, tan generós, que tan fàcilment se conmovia al aspecte de la desgracia, ha deixat de glatir.

Aquella inteligencia desperta que li permetia prescindir de totas las preocupacions socials, pera seguir ab gran independència de caràcter lo camí que la sèva consciencia li trassava, ha quedat paralizada per sempre més, omplint de desconsol á tots quants estimavan al Arús, qu' eran per cert tots quants lo coneixian.

Demócrata per temperament y per caràcter, ho era també en los sèus hàbits y en las sèvas costúms.

Possehidor de una gran fortuna, en lloch de procurar lluhir en los més elevats circuls socials, com haurian fet tants altres, ell se contentava portant una vida modesta, senzilla, sense ostentacions vanas, una vida acordada ab las costúms de la classe mitja. Ningú que l' hagués vist ó que l' hagués tractat, hauria dit á primera vista:

—Aquest home es un millionari.

Tal vegada, si hagués viscut molts anys, hauria deixat de serho, tals eran las sèvas prodigalitats ab los menesterosos y 'ls pobres.

Al petit poble de Das (Cerdanya) que l' havia nombrat fill sèu adoptiu, lo favori construhintli unas casas consistorials y un estudi, de qual edifici s' ocupá oportunament LA ESQUELLA DE LA TORRATXA.

Tenia verdadera afició á las lletres, havent donat al teatro numerosas produccions rebudas sempre ab aplauso, y honrant més de quatre vegadas ab la sèva firma las columnas del present periódich.

Era ademés un dels dignataris més considerats de la francmasoneria catalana, per qual institució sentia una afició decidida.

La sèva mort ocorreguda en la flor de la edat,

deixa un buyt en las filas dels partits democràtics, y un altre buyt en lo cor de sos numerosos amichs.

L' ESQUELLA DE LA TORRATXA que 'l contava en lo número de sos més distingits colaboradors, se considera afectada per la irreparable pèrdia del amich y del company. Al acompanyarlo fins á sa darrera morada, li diu:

—Encare que hajas mort, viurás sempre en lo recort nostre.

LA REDACCIÓ.

CARAGOLS Á LA PATARRALLADA.

Ell mateix va contarm'ho y per la mèva part no tinch cap reparo en repetirho porque la cosa resulta graciosissima.

—¡Ell!...—exclamará 'l lector benévol.—Home, per Dèu, expliquis clar... ¿Y qui es ell?

Vaig á dirho: *Ell* es un pintor dels que fan rotllo á la capital. Guapo, elegant, simpàtic y divertit; pinta y bremeja. Passa l' hivern á Barcelona, de dia en lo taller, á las nits en l' Ate-neo, al Centro artístich, al teatro, á las tertulias de la bona societat; pero en quant arriba l' istiu se'n va á passarho á fora. Se'n porta tela, molta tela y colors, molts colors, y bosqueja y apunta. De aquells bosqueigs y de aquells apuntes ne surten després los hermosos quadros que tothom li admira en lo Saló Parés, y que 'ls *amateurs* se li disputan.

Aquest es *Ell*; l' home de l' aventura, qu' ell mateix va contarme, y que per la mèva part no tinch cap reparo en repetirla porque la cosa resulta graciosissima.

*
*
*

Se trobava un de aquests últims istius en un cert poble pintoresch de la provincia de Girona, qu' es com sab tothom la més pintoresca de las quatre provincias catalanas, tant al pla com á la montanya, tant á la costa com á la ribera dels rius que l' atravessan.

Hi havia anat per passarhi una quinzena, y feya ja més de quaranta dias que hi era, á solas ab la mare naturalesa, sorprenent efectes de llum y de color y fixantlos sobre la tela.

Per últim, un dia 's digué:

—¡Prou pintura!... En aquesta casa de camp solitaria, sense més companyia que la dels masovers y 'ls mossos, t' estás tornant un solemne bestia. Veritat que 'l siti es hermós; pero tota la hermosura del siti me la emporto apuntada, y quan aixís no sigués me l' emportaria també á la memoria... La familiaritat fins ab la mateixa Naturalesa vé que cansa... La Naturalesa, arriba á ferse pesada ab lo sèu llenguatge mut... Y ara á mi 'l cos y l' esperit m' estant demanant un cambi d' ayres y sobre tot un cambi de tracte... Fa prop de un més y mitj que no he vist una dona com cal... ¡Y tant que m' agradan!... Está dit: demá marxo... necessito cambiar lo paissatge per la figura...

Y quan se disposava á indicar á la mestressa de la casa que li arreglés los comptes, aquesta se li adelantá, dihentli:

—¿Que no ho sab que avuy tindré forasters?

—¡Ah, sí!...—feu ell ab indiferencia.

—Sí, senyor, sí... aquesta nit arriba 'l senyor Eduardo.

—Dónguili expressions.

—¿Qué 'l coneix?

VELOCÍPEDO DE FAMILIA.

Tranvías, carrils tartanas...
¡que vaji tot á la porra!
No hi ha res com aquest trasto
per 'ná y venir de la terra.

—No... ni ganas.

—Oh, es una gran persona... molt rich... y casat de fresch. Vé ab la seva senyora... ¡Qui s' ho havia de creure que als cinquanta y tants anys tindria l' humorada de casarse, ¿y ab qui? ab una nena de divuyt, ab una colometa de la primera volada.

Lo pintor al sentir los últims detalls de la masovera, ja no mostrá de bon tros tant desapego.

La perspectiva de un matrimoni, en que 'l marit té cinquanta y tants anys y la muller divuyt, que venen á instalarse en la casa mateixa ahont un viu, dona lloch quan menos á un poderós impuls de curiositat.

Aixís es que 'l pintor, de moment desistí de demanar á la masovera que li arreglés los comptes.

Y dirigintse á la cambra, convertida en una verdadera exposició de bocetos, anava canturrejant:

—¡Ci vedrá... ci vedrá... ci vedrá!

L' endemá 'l va veure al felis matrimoni, contret de fresch, de manera que encare exhalava perfüms de flor de taronjer.

Y no per ell, que si 'n tenia cinquanta y tants, n' aparentava més de xeixanta, sino per ella, fresca y ròssa, de llabis de maduixa y cabellera d' or, que bè podia passar no sols per la filla, sino fins per la neta del seu marit.

A taula varen trobarse, á l' hora de dinar.

A la mateixa taula: lo pintor enfront del matrimoni, units per las mateixas estovallas, separats, empero per una regular distancia—¡las taulas de las casas de pajé; son tan llargarudas!...—y separats encare més per la falta de franquesa.

Entre 'l pintor y 'l marit se crusaren algunas frasses breus, insignificants, sense importancia. Las que dirigí 'l pintor á la muller, sense passar

dels límits de la cortesia, trobaren més agradable correspondència, lo qual no t'eres d'extrany, perquè tenia ella un caràcter tan falaguer!.. Unida ab aquell home vell semblava una matissada campànula enroscada a la soca de un roure aclivillat.

Quan lo pintor pensà aixó del roure y la campànula, exclamà per sí mateix:

—Ne faré una alegoria.

* *

Lo Sr. Eduardo menjava ab lo cap baix, fixos los ulls al plat. Semblava que havia fet un crim, cullint aquella flor delicada.

L' Elissa—que aixís s' anomenava la muller—era tota expansió y alegria. A cada nou plat que li servia la masovera, al qual ella feya honor ab sas blanques dentetas de ratolina, tot se'n anava en elogis.

—¡Y qu' es bó!... ¡Y qué sabrós!... ¡Quina diferencia ab lo que 's menja a Barcelona!...

Per últim la masovera serví una gran plata de caragols bovés a la patarrallada.

—¿Qu' es aixó?—preguntá l' Elissa.

—Caragols...—respongué 'l pintor.—Un plat del país. ¿No n' ha tastat may, senyora?

—Francament, no se m' havia presentat may ocasió de saber quin gust tenen... ¿Y son bons?

—Próbils y m' ho sabrá dir.

Lo marit, silenciós com de costum, va servir-n'hi una porció, que al caure rebotaren sobre 'l plat.

—¡Ay, qu' es graciós!...—digué l' Elissa.—¿Y cóm se menja aixó?

—Se treuen de la closca ab aquesta agulla... ¿Veú? ¡Aixís!...—digué 'l pintor trayentne un y ficantse'l a la boca ab verdadera delicia.

Lo Sr. Eduardo també 'ls treya. La Elissa feu lo mateix, y al menjar lo primer, després de paladejarlo un rato, digué:

—¡Caram, si que son bons!... No ho hauria dit may.

Y anava menjant caragols ab frenesí, agafantlos ab la ma esquerra, trayentlos de la closca ab la dreta, lo dit xich aixecat ab molta gracia y portantse'ls a la boca enflats ab la mateixa agulla, rient y bromejant.

Quan tot de un plegat llensá un ¡ay! mal reprimí.

—¿Qué tens?—digué 'l marit.

—¿Qué t'és?—preguntá 'l pintor al mateix temps.

—M' hi punxat lo llabi—exclamá ella mostrant una goteta de sanch com una punta de rubí sobre sos llabis rojos.

—¡Aixó no es res!—digué 'l Sr. Eduardo.

—Molt prompte ho diu que aixó no es res—indicá 'l pintor.

—¿Qué vol dir?

—No s' alarmin, pero no perdin temps, envihin a buscé l' metje

—¿Cóm?... ¿Per qué?...—pregunta l' Elissa, vivament impresionada.

—Los caragols de aquesta terra, tan sabrosos, tan innocents quan se menjan, se digereixen bè; pero si un se fa una punxada y 's barreja ab la sanch un veneno molt sutil que tancan, poden produhir las més funestas conseqüencias. Créguinme a mí, envihin a buscé 'l metje.

—¿Pero ahónt se pot enviar?

—Lo poble més aprop es Besalú... ¡Y ara que me 'n recordo!... Besalú dista tres horas de aquesta casa: tres horas de anar y tres de tornar son sis horas, y encare si 'l metje 's troba a

punt de venir desseguida... temps més que suficient perque siga inútil tot...

—¿Llavoras?...—preguntá consternat lo senyor Eduardo.

—No hi ha més que un medi: xuclarli la sanch.

—Vaig a ferho—digué 'l marit, disposat a posar en obra la indicació del pintor.

—¡Alto!... ¡Alto!...—digué aquest.—¿Está segur de que no t'és cap escoriació a las genivas? ¿Té la costum al llevarse de passarse un respallet per la dentadura?...

—Sí...

—Llavoras no ho fassi, sino en lloch de una víctima podriam tenirne duas...

—¡Oh!...—exclamá 'l Sr. Eduardo—es horrorós.

Y la pobre Elissa estava esblamehida, no sabent a quin sant encomanarse, ab la goteta de sanch als llabis y 'ls llabis tímuls per un espasme.

—¡Deixim fé a mí!...—exclamá 'l pintor.—Per salvar una existencia bè puch exposar la mèva... Després de tot, no tinch pares, ni germans, ni ningú... ¿Vosté consent que jo salvi a la senyora?

—Es que no voldria que per nosaltres...—murmurá 'l marit.

—¡Déixis'ho correr!...

Y agafant lo cap hermós de la Elissa y acostant la boca d' ella a la seva boca, y prenent lo llabi inferior d' ella entre 'ls seus llabis, li doná una xuclada ab totas las sevas forsas aspirants.

Lo marit ho contemplava conmogut

—¡Está salvada!—digué 'l pintor.

Y mentres la Elissa 'l mirava ab ulls de agraïment, lo marit, oferintli la ma y encaixant ab tremolor d' emoció, li deya:

—Jove... Reconeixins com los seus millors amichs... Desde ara tot quan som, tot quan tenim, comensant per la nostra casa y acabant per la nostra persona, está a la disposició de vosté.

Y desde aquesta feta, 'l pintor ha vingut sent l' amich més intim y 'l contertuli més assíduo de aquell matrimoni.

L' Elissa se troba actualment en son primer embrás, y 'm contava l' altre dia 'l pintor que havia tingut un fort desitj... ¿de qué dirian?...

De caragol bové.

P. DEL O.

A UNA RATA PINYADA.

SONET.

(Sense cap verb.)

Aixís, aixís, hermosa trapassera,
tot lo dia a passeig, noy ¡quina vida!
¡Es clá, ab aquest pamet, tot desseguida
'ls joves de ralets, tras, tras, darrera!

Primé noya del camp, després ninyera,
després cambra ja, als pochs mesos dida,
¡avuy senyora! sí ¡dona atrevida!
¿Y baronesa quán? ¡A la carrera!

La honradés, la virtut ¡boja mania!
junt a ellas sempre 'l dol y la tristura,
may ni 'l plaher, ni 'l goig, ni l' alegria!

Lo men ¡vaya una bola! La hermosura
¡vaya un canard! Lo positiu del dia:
¡vici, diners, engany, hipocressia!

A. LLIMONER.

CASTELLS EN L' AYRE.

—¡Mare!

—¡Qué! ¿qué 't passa, que vens tan vermella?

—Veji vosté mateixa si hi ha motiu. Me sembla que ja tinch promès.

—¡Ah! Veyám, explicat...

—Passant ara mateix per davant de la taberna, aquell mosso tan guapo que hi ha de pochs días, m' ha cridat y m' ha dit: ¡Adiós, Roseta maca!

—¿Aixó? ¿y tú que li has respost?

—Me l' he mirat, hi rigut una mica y he passat de llarch.

—Mal fet; li havias de contestar alguna cosa: las noyas esquerpas no 's casan may. Pero bè ¿en qué 't fundas per semblarte que ja tens promès?

—¡Ay, ay! ¿no diu vosté que las relacions sempre solen comensarse d' aquesta manera?

—Tens rahó: lo que ara convé es que 'l taberner no 's refredi. Cuyta, tè, vés á buscar vinagre.

La Roseta pren l' ampolla que sa mare li allarga, y se 'n va escalas avall.

Al cap d' un quart torna.

—¿Qué hi ha de nou? ¿qué t' ha dit ara?

—Que jo li agradava molt, que en tot aquest barri no hi havia cap noya tan... no sé cóm s ho ha fet anar, y que si jo volia...

—¿Qué? ¿si tú volias...? Digaho tot.

—S' ha quedat aquí. No m' ha dit qué deuria succehir si jo volia...

—Pero ja n' hi ha prou, ja s' entén. Vol dir que té ganas de casarse ab tú —

Los castells en l' ayre comensan ja á tenir fonaments.

—Bueno—fa la mare, després d' un rato de meditació: vull esbrinarlo aquest assumpto. Ara hi baixaré jo á buscar oli.

Agafa 'l cetrill y 's planta solemnement á la taberna.

—¡Dèu lo quart, bona pessa!

Lo mosso, al sentirse saludar ab tanta familiaritat, se la mira tot sorprés.

—¿No 'm coneix? Soch la Lluçia... la mare de la Roseta... sí, home, no fassi 'l desentés, aquesta noya que á vosté li atxoca tant...

—¡Ah! ¡Vosté es la...

—Jo mateixa. Y com la noya m' ha parlat d' alguna cosa...

Lo taberneret fa una mitja rialleta y respón:

—¡No 's poden aguantar res las noyas!

—Pero, bè... ¿tan mateix es veritat que vosté...

—¡Pues no ha ser veritat! Per mi es la xicota més fresca y més sandanguera que corra per aquí.

—Donchs, si vosté es minyó de bè, lo qu' es per la mèva part... no hi posaré cap impediment.

—Gracias, Lluçia, gracias...—

Los castells en l' ayre van creixent ab una rapidés extraordinaria.

—Roseta—diu la Lluçia al tornar á casa sèva:

—'l taberner se pot dir que te m' ha demanat. Li he posat los dits á la boca y s' ha descantellat del tot.

—¿Y no ha dit si 's vol casar aviat?

—No ho hem aclarit bè aixó. De tots modos, á mi 'm sembla que sí, porque á l' edat d' ell no es qüestió de cansonejar massa. A més, que segurament lo minyó deurá tenir ganas d' esta-

BARCELONA.

DELICIAS MATINALS.

Per dalt li regalan pussas,
per baix queda refrescat...
¡Y viva la vigilancia!
¡Y viva la llibertat!

blirse pèl sèu compte y un establiment sense dona, no pot anar bè. Tú lo que has de fer es baixarhi sovint y aturarte á la porta de la ta-

berna. Als homes los hi agrada que 'ls vajan al detrás. Tè, ja veurás, vés á buscar vi: entretent'hi una bona estona.—

Los castells van pujant en l' ayre qu' es un gust.

Mentres la noya va á la taberna, la Lluçia surt al replá de la escala y comunica la fausta nova á las vehinas.

Ha sigut una sórt. Lo mosso *principal* de la taberna, un xicot qu' está á punt d' establirse, s' ha enamorat com un boig de la sèva noya. La veritat es que la Roseta es guapa y molt escayenta y mereixedra d' un bon parit com aquell. Aviat se comensará á fer las robas, perque 'l taberner porta pressa y tè ganas d' enllestirho tot en un parell de mesos. Un cop la noya siga casada, ella ja ho tè pensat. La familia en pes se 'n anirá á viure ab la Roseta. ¡Hi ha tanta feyna en un establiment! Lo gendre portará 'l negoci, la filla despatxará, ella s' estaré á la cuyna, lo marit de la Lluçia duré 'l vi per las casas dels parroquians y 'l noy petit, aquell bordegás tan revoltós, que avuy no li dona sino disgustos, se cuydaré de netejar las aixetas y de regar los dos testos que tindrán á la porta.

Las vehinas troban que 'l plan es molt atinat y que verdaderament la Roseta ha tingut una fortuna borraranga.

Y en tot aixó, la xicota torna ab lo vi.

—¿Que tal, noya? ¿cóm ha anat?

—¡Uy! M' ha dit una pila de ccasas. Que com més me veu, més li agrado; que tinch un ulls com dos sols; que las mans son molt finas...

—¿Que te las ha tocadas?

—Una mica. ¿Que hi fet mal de deixárlashi tocar?

—No; las mans solzament, no; pero que no 's mogui de las mans. ¿No t' ha dit si vindrá al vespre?

—¿A enrahonar? No ho sè, no me n' ha parlat.

—Pues, per si vé, escombrém lo pis y espolsémho tot. Als homes los agrada veure una casa curiosa. Quan tinguéu botiga, recórdaten d' aixó.—

Los castells en l' ayre han crescut una pila de pams.

Mare y filla fregan, espolsan, arramban á la paret las cadiras coixas, posan falcas sota la taula, netejan lo tubo del quinqué, colocan cortinetas al balcó y enganxan un tros de paper á un vidre que fa temps qu' es trencat.

De tant en tant, la mare suspén la feyna y apoyant las mans y la barba sobre 'l mánech de la escombra diu contemplant á sa filla:

—¡Ves qui t' ho havia de dir que aixís, de cop y volta, 't vindria la sort que t' ha vingut! ¿Qué pensarán las noyas del vehinat quan ho sápigán y 't vejin casada y 't mirin al frenta d' un establiment?

—¡Qué sé jo! 'S morirán d' enveja...—

Los castells enlayre arriban ja casi frech-á-frech del cel.

Tocan las set, tocan las vuyt, tocan las nou del vespre.

—¡Noya, aquell no vé! ¿No t' ha promés que pujaría?

—No, no m' ha dit res.

—Ja veurás, ja hi baixaré jo. No deu gosar venir sense 'l mèu permis. Espérat: ara te 'l porto desseguida.—

Los castells s' aguantan en l' ayre més fermes y orgullosos que may.

Al entrar á la botiga, la Lluçia pèga llambre-

gada y no veu al mossó. L' amo de la taberna está sol llegint un diari.

—Escolti—li diu—¿que no hi es lo seu dependent?

—No; avuy se 'n ha anat á casa sèva mes aviat.

—¿No dorm aquí?

—No, senyora.

—¡Ah! ¿tè pares encare?

—No, senyora.

—Y donchs ¿alónt es á casa sèva? ¿ab qui viu?

—Ab la sèva dona.

—¿Es casat?

—Y ab una xicota ben guapa.

¡Brrrrúm! Los castells en l' ayre se 'n han anat per terra...

A. MARCH.

UN TALENT.

Si preguntan á la gent per lo senyor Juliá, los hi dirán al moment qu' es un home de talent com pochs en lo mon hi ha.

Ja no es jove, ja ha passat dels cinquanta aquest senyó, y si no 's troba casat, es que avants ell ha pensat lo que hi ha de mal y bó.

Aixó es causa que 'ls amichs, qu' en tè tot un regiment, tant los pobres com 'ls richs, tant los grans com los més xichs, li diuen que tè talent.

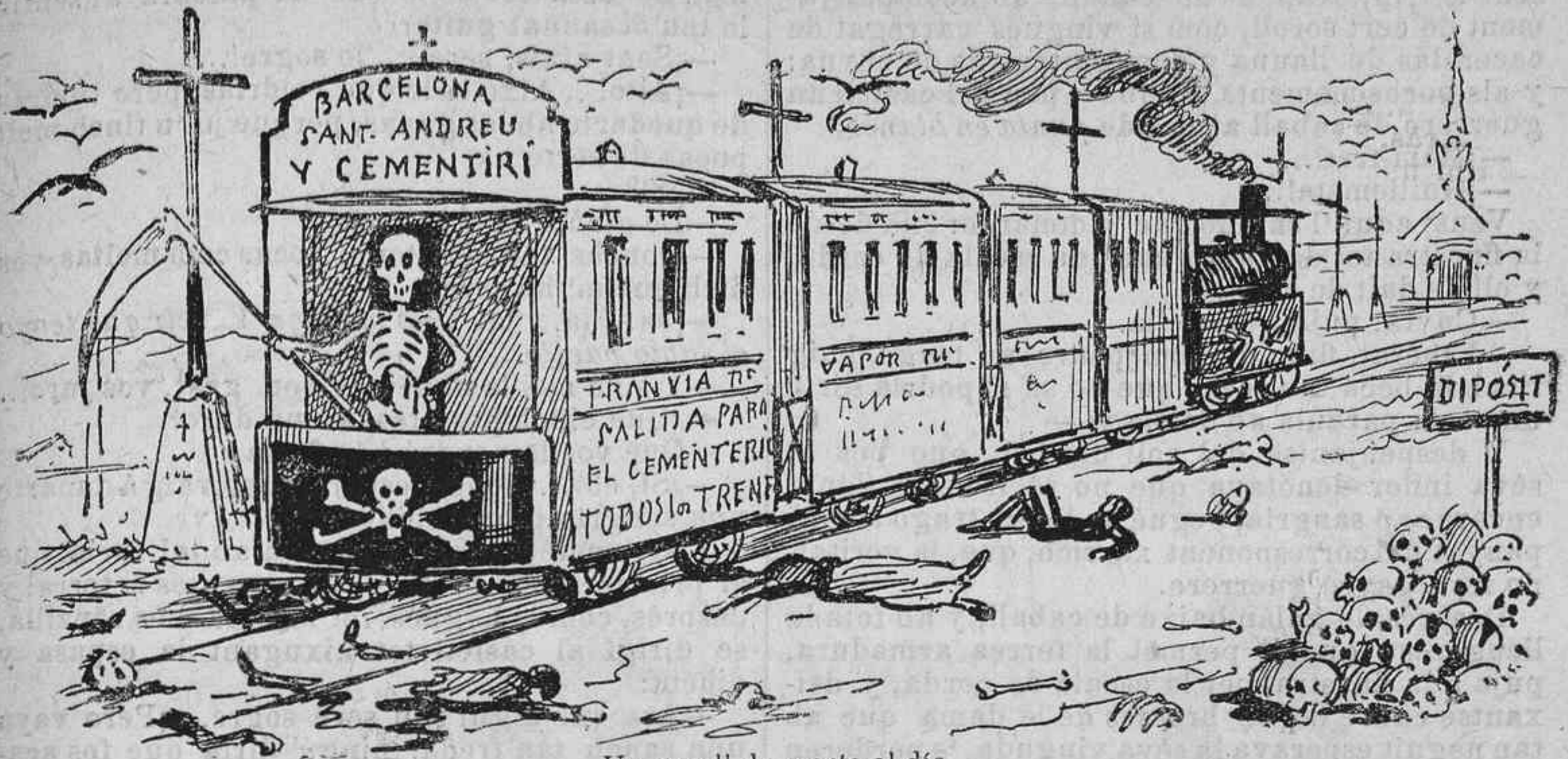
Es molt rich don Juliá, y com tè diners de sobras, ell sempre pensant está, que 'l bon modo de gastá es gastar fent bonas obras.

Fins que un día, ab gran valor á una noya sola, ampara, que volgué la fatal sort, que la dalla de la mort se li emportés pare y mare. Y la gent que coneixia la miseria de la noya, aquest nou acte aplaudia, y á més que s' ho mereixia la noya, qu' era una joya. Jove, guapassa y ben feta, y puch dir sense recel, qu' era la tal orfaneta per fer perdre la xaveta á tots los sants que hi ha al cel.

Don Juliá, que així ho va entendre, de la noya s' enamora, sens mirar que anava á pendre una dona massa tendre per ser la sèva senyora. Ab molta pau y alegría se va fer lo casament, y 'ls amichs d' ell, aquell día varen dir que molt valia d' aquell senyor lo talent.

Al principi de casats vivia bè 'l matrimoni, pro després ¡desventurats! que varen ser voltejats per la sombra del dimoni, baix la forma seductora

TRANVIA GUILLOTINA.

Un parell de morts al dia
es cosa sense importancia:
la qüestió es que 'ls accionistas
obtinguin bona ganancia.

de un xicot molt elegant,
que jove, guapo y de fora,
va arribá un dia en mal' hora
la fatalitat causant.

Conrado aquest home 's deya
y quan de casa sortia,
á la jove esposa veyá
y al véurela li somreya
per lograr lo qu' ell volia.

L' amor y la juventut
ab lo deber van lluytar;
l' honor d' ella fou perdut,
don Juliá, fet un cornut
com ja era d' esperar.
Molt prompte tota la gent
va sapiguer tot aixó
confiant que ab lo talent,
aquell pobre home al moment
castigués al seductó',
y un bon dia al dematí,
quan lo sol se va aixecá,
per lo poble se va di
que acabava de morí
de repent, don Juliá.

En Conrado y la viudeta
se van casar al any just,
ella ab molt bona rendeta
y á més d' aixó, satisfeta
de tení un marit á gust.
Y al véurels tota la gent,
pensant ab don Juliá,
exclama: ¡quin gran talent!
quan lliures los va deixá'
al morir-se de repent.

L. C. CALLICÓ.

CABALLERESCA.

Dalt d' un feréstech single, y descansant sobre
negre y pelat rocám, hi ha un rónech castellet
que domina una despoblada y trista comarca,
ahont, en lloch de las alegras esquellas dels pa-
cífichs remats, s' hi sent tan sols l' udol del llop

famolench, junt ab l' estrident xisclet del negre
corp.

En tal castell, que per lo desmantelat que está
sembla abandonat, hi habita son duenyo, lo terri-
ble y despòtich comte Grabat de Rocallisa, ter-
ror de la encontrada, junt ab sa única filla, la
bella y sentimental Guillemeta, revers de la me-
dalla de son pare, per lo tendra y carinyosa que
sempre 's mostra ab los desgraciats que cauhen
baix las grapas del inhumá comte... Pero, mi-
reula: ara surt al gòtich finestral de sa cambra...
¡Qu' es bonica! ¡quin caparronet tan viu! .. ¡y cóm
li llú la rossa cabellera banyada pèls raigs de l'
argentina lluna!... La llum, al xocarhi, s' hi des-
compon ab tots los colors del prisma.

¿Per qué surt á la finestra en hora tan intem-
pestiva de la nit, exposantse com se exposa á
agafar una calapandria? Escoltém lo que diu y
surtirém de duptes.

—¿Vindrà?... ¿no vindrà?... ¡Oh, sí, sí; vindrà:
lo cor m' ho diu, y 'l cor quan li pregunto alguna
cosa que 's relacioni ab lo mèu estimat Mam-fret,
no m' enganya may...! Pero, ¿per qué tarda tant?
es l' hora en que quedarem: l' altre dia quan se 'n
va anar vá dirme:—Adeu, amor de la mèva vida;
hasta á las deu del divendres que vé.—¡Diven-
dres!... ¿haurá tingut una desgracia?... Diven-
dres es dia *aciago*: lo ditxo ho diu: *Ni en viernes
ni en martes*... ¡Dèu mèu! tinch lo cor oprimít lo
mateix que si estès en prempsa... ¡Qué trista 'm
sembla la nit!... ¡y tan alegre y riallera que la
veig quan ell es aquí!... fins la lluna la trobo més
esgroguehida, sembla que tinga 'l fel sobreixit...
¿Pero, qué sento?... ¿no m' enganya l' oido?... Se
ouhen petjadas de caball... ¡Oh, sí, es ell! á la
claror de la lluna, veig lo plomero del seu casco
cimbregant per l' ayre com si volgués estranyi-
nar la *bóveda celeste*... ¡Cuyta, vina, corra, vola,
esperona 'l caball per arribar un parell de mi-
nuts més aviat als brassos de la tèva estimada
Guillemeta!...

En efecte, pèl camí que conduceix al castell se

sent lo trip, trap, d' un caball, ab acompanyament de cert soroll, com si vingués carregat de cacerolas de llauna y demés utensilis de cuyna; y als poch moments, arriba 'l peu del castell un guerrero de caball armat de punta en blanco.

—¡Mam-fret!...

—¡Guillemeta!...

Veus' aquí 'l saludo que 's donaren: ella desde la finestra tot deixant anar una escala de corda, y ell de dalt de caball.

—Cuyta, puja,—diu ella.

—Espérat, filla: deixam beure un trago, puig tinch la boca tan seca, que no se si podria dirte una sola paraula ab dolçessa.—

Y despenjantse del coll un bot, que per la sèva inflor denotava que no sé li havia donat encare cap sangria, begué un llarch trago acompanyat del corresponent xarrich, que, la veritat, no feya gayre guerrero.

Després, lo galán baixa de caball, y ab tota la lleugeresa que li permet la ferrea armadura, puja á la finestra per la escala de corda, y deixantse caure en los brassos de la dama que ab tan neguit esperava la sèva vinguda, 's perderen tots dos amorosament abressats per entre la foscuria de la cambra.

Lo caball, entre tant, busca las pocas herbas que creixen en lo migrat terreno de las voras del castell. ¡Pobret! prou li convenen, puig está tan magre y tants ossos li surten per tot arreu, que 'l seu cos podria servir de penja robas. Ja 's coneix que son amo deu fermarlo á la menjadora per la qua.

Bona estona feya que 'l gall ab son ¡quiquiri-quich!... havia senyalat la proximitat del nou dia, quan aparegué de nou la amorosa parella á la finestra. ¡Quín despido tan humit! Prou de aquesta feta se li rovellará la corassa, tan gran es la cantitat de llágrimas que los ulls d' ella han deixat caure...

Pero, *por fin*, l' un se ha pogut dependre de l' altra: ell ha baixat; ella ha recullit la escala; se han tirat unas quantas dotzenas de petóns; la finestra se ha tancat, y ell, agafant una guitarra que penjaba del arzón de la sella, se ha posat á preludiar una introducció y després ab una veu de gall enrogollat, ha comensat la següent cansó:

«Del cielo veyo bacar
una estrella com el puño,
no se si es.....»

Al arribar aquí, lo mateix que si hagués eixit de sota terra, se li aparagué un del seu gremi, ó sigui un altre guerrero, y del primer antuvi, me li ventá tal cop de xarrasca á la guitarra, que la pobra saltá enlayre feta trossos.

—¡Arri, á cantar al infern!—li digué.

—¡Trons y llamps!... ¡Vaya una animalada!—respongué 'n Mam-fret; y desenvaynant la espasa, continuá:—¡Lo vostre nom!... necessito saber qui sou, y si sou un rival...

—Minyó, un poch de calma y no 't desgarrhis de la *muy*, perque sino t' envío al altre barri sense donarte temps de pendre 'ls passaports.

—¿Amenassas á mí?... Pero digueu: qui sou... y qué voleu.

—En quant á lo que vull, es molt senzill: que no vull canturias, perque tinch lo son tan prim que basta l' aleteig d' un mosquit pera trencar-

mel: no dich res de lo que 'm passarà al sentir lo teu desafinat guitarró.

—¡Sent aixis, sereu... lo sogre!...

—¡Alto!... Aixó es lo que voldrias; pero tindrás de quedarte ab las ganas, perque jo 'n tinch molt pocas de serte'n.

—¿Sí?...

—Lo dicho.

—Donchs, tan si 'n teniu pocas com molts, vos dich que m' ho sereu.

—¡Ja... ja... ja!... no me jaga V. retr que tengo el labio partido...

—Y sino me la donéu de bon grat, vos juro...

—¿Que cinch pessetas fan un duro?

—Que vos la pendré á la forsa.

—¿Sí, eh?... Donchs espérat, que vaig á donarte una sangria pera debilitarte.—

Y arremeténlo espassa en má ab tal furia, que al primer encuentre va deixar-lo extes á terra; y després, com si hagués fet la cosa més senzilla, se dirigí al castell tot aixugant la espasa y dihent:

—Ara que digui si li seré sogre... ¡Pero vaya una sanch tan freda; ningú diria que fos acabada de munyir!...

Y, tot contemplant la sanch de que estava tendida la espasa, entrá dintre del castell.

Entre tant en Mam-fret, després de molts tentativas lográ aixecarse, y un cop dret, tot passantse revista pèl cós pera trobarse la ferida, exclamava:

—¡Qué extrany!... estich tot empapat de sanch y no trobo d' ahont me surt... ¡Oh, y no 'm sento cap classe de dolor en lloch!... ¡Ay, ay... volste jugar que...! ¡veyam?... ¡Reira!... ¡me ha foradat lo bot, y aixó que creya sanch, es... ¡vi!... ¡Malaguanyat! un porró de ví de setze sense aprofitar... ¡Ah, compte Grabat!... ¡Jo 't juro que me 'l pagarás con creces! y ja que 'ls cants que dirigeixo á la tèva filla dius que te amohinan, escolta.

Y ab tota la forsa de sos pulmóns, cantá la següent copla:

«La despedida te doy,
no te la daría encara;
pero ton pare... ¡animal!
me ha fet trossos la guitarra.»

Y pujant á caball, desaparegué costa avall, mentres l' eco repetia

.....¡animal!...
me ha fet trossos la guitarra.»

RAMONET R.

ÍNTIMA.

Feya cinch anys que no 'ns féyam
y jo encare l' estimava;
lo dia que la vegí
ja era casada.

Anava ab un ninet rós
concirosa y ab recansa;
duya 'l rostre masegat
y esclava l' ánima.

Vaig passá pèl costat seu
y al véurem girá la cara;
y ploravan los seus ulls,
y jo plorava.

LA PESADILLA DE BARCELONA.

(SEGONA INTIMACIÓ.)

—¡Aquest home 'm desespera!
¡Sempre me 'l veig al darrera!...

—Mareta, ¿per qué ploreu?
li deya 'l nin amoixantla;
—Fillet, ¿per qué ploras tu?
—¡Perque tinch gana!

La mare al sentir això
en sos brassos l'apretava;
y jo quedantme endarrera
me 'ls contemplava.

Lo nin al véurem á mi
deixá 'ls brassos de sa mare;
«bon senyoret, una almoyna,»
deya 'l captayre.

Posí una moneda d'or,
en sas manetas de plata;
y 'l nin fugí tot corrents
prop de sa mare.

Sabent que de mi venia
la mare á un clós va llensarla;
caygué defallida en terra,
y 'l nin plorava!

ADOLF CAMPS Y CORTÉS.

ACUDITS.

Verdaderament històrich:

Un aprenent de manyá en San Martí de Provensals se veje obligat á anarse á confessar y com ho feya per primera vegada, acudí al confessor, ajenollantse davant de la reixeta de las donas. Lo confessor dormia, fins qu'ell cansat d'esperar, trucá. Lo confessor despertá preguntant:

—¿Vosté es casada?
—No, pare.
—¿Soltera?
—No, pare.
—¿Donchs será viuda?
—Tampoch .. Soch l'aprenent de ca 'n Gepich que 'm vinch á confessar pèl forat de las donas.
MAYET.

Entre camálchs:

—¿Qué pesa més per tú... un quintá de patatas ó un quintá de monjetas?
—Sí de las dos cosas n'hi ha un quintá, 'm sembla que han de pesar igual.
—Ca, t'etivocas: pesa més un quintá de patatas.
—Ay, ay, ¿per qué?
—Perque son més grossas.

B. PACO MIR.

Pensament profundo:—May he pogut averiguar si 'l primer que compongué una americana siguié un músich, un sastre ó bè un amo de una cantina.

RAMON MATEU.

TAL COM SENTO.

M'agrades, nena pitera,
per ton ayre encantador,
per ton mirar tentador,
per ta careta riallera.

M'agrades per retretxera,
perque veig qu'ets de la broma
y no desayras cap home;
y no fas las postures

que acostuman las coquetas
que 's dedican á fer goma.

M'agrades, tan per senzilla
com per ton tracte amorós,
y per lo esbelt del teu cos
(si es que no ho fa la cotilla).

En fi, m'agrades pubilla,
y á dirtho estich decidit
fins passant per atrevit;
perque 'm tens la pau robada ..
pero, lo que més m'agrada,
es l'anell que dus al dit.

M. BONAPASTA.

TIVOLI.

¡Ara! Per fi s'acabarán los tormentos del revisitero, y alló d'haver de dir lo mateix cada semana.

Se preparan novedats. Una, l'estreno de *Los boqueros*, que degué tenir lloch ahir; l'altra, *Ruede la bola*, que segons sembla s'está ja ensajant.

En la próxima revista podrém, donchs, parlar d'alguna cosa nova.

NOVEDATS.

¿Sarsuela del género popular, dirigida per en Colomé? Ha de donar resultat forsosament.

Com qui diu per introducció, s'ha comensat ab algunas representacions de *Los sobrinos del capitán Grant*, que han portat al teatro bona concurrencia, proporcionant als artistas copiosa cullita de aplausos.

Y després de dos ó tres días de descáns, ahir se reprengué la feyna, ab la famosa sarsuela catalana *De la terra al sol*, anys há no representada, acompanyada de tot l'aparato que requereix y ab las indispensables coplas d'actualitat.

CATALUNYA.

El collar de perlas, opereta cómica, millor dit, bufa, estrenada dissapte, es l'arreglo d'una obra francesa del mestre Auber, fet pèls senyors Nogués y Revenga en la part literaria y 'l mestre Grajal en la corresponent á la solfa.

L'argument perteneix al género inverossímil. Un rey, no se sab d'ahont, que 's vol casar ab la filla d'un sultán d'África. Una senyora que afayta al rey, li dona consells, li fa deu mil *perrierias* y acaba per casars'hi, suplantant á la princesa africana. Un pirata del Sahara—mal puesto ha escullit per fer de *pirata*—que no sab de cert si li agradan més las donas blancas ó las de color de xacolata...

Pero tot plegat fa riure, y sense arribar á interessar, distreu. Hi ha bastantas situacions cómicas, las peripecias del *collar de perlas* son molt divertidas, los xistes hi llampeguejan de tan en tan, lo diálech es fácil y animat, y la música, digna del ilustre autor de *Fra Diávolo*, joganera, ayrosa y ab passatjes de molta originalitat.

La execució, en los primers papers, es admirable: basta citar los noms de las senyoras Ro-

MARINERS INGLESOS.

¿Per qué portarán las calsas tan amplassas? . Potsè ho fan perque calsas y conciencia vingan á formar *pendant*.

mero y Gorriz y 'l del Sr. Romea. Los demás artistas ayudan discretament y mereixen los aplausos que 'l públich los tributa.

En lo segón quadro del acte primer—l' obra 'n tè dos—s' ha estrenat una decoració, representant l' interior d' una gran tenda de campanya, deguda al pinzell del senyor Urgellés.

Obras en preparació: *La abuela*, saynete de Ricardo de la Vega, y *El primero*.

GAYARRE.

Cap novedat. Continúa donant representacions alternadas de las óperas que més éxit han obtingut.

Avuy tindrà lloch lo benefici del Sr. Bachs (*Angioletti*) ab l' estreno de *Jone*.

CALVO-VICO.

Tot just inaugurada la campanya coreogràfica—ab molt bona acullida, per cert—una repentina indisposició de la bailarina senyoreta Michelucci, ha obligat á suspendre momentáneament las representacions.

CIRCO EQUESTRE.

En Douroff ja s' ha despedit, la pantomima aquática está també despedintse, y finalment s' anuncian nous debuts que tindran lloch próximament.

¡All right!

N. N. N.

A UN AMICH.

Ja sè qu' es bona mossa y qu' es molt guapa; que tè mil atractius per l' home que s' hi fixa una estoneta; ho sè ja tot, Enrich.

Perque aquesta que 'm citas, es la dona que á mi 'm va fe olvidar los debers més sagrats que contrau l' home al viure en societat.

Tot per ella ho vaig fer; may res mirava per ridicul que fos; sas súplicas, per mi, sempre eran ordres que las cumplia ab goig

¡Si la estimava tant! ¡Si estava cego!
¡Si era ella per mi un cel de ditxas y plahers; d' amor y gloria!
Si durant tot lo temps

en que jo vaig gosar de sa bellesa me va ilusionar tant, que jamay vaig pensar que aquella dona me pogués despreciar

l' amor y 'ls sacrificis que per ella, davant de tot lo mon, vaig fer sempre ab anhel, tirantme á sobre la taca del afront!

Ves si sè de qui parlas. Prou me consta y molt millor que á tu, qui es aquesta dona qu' ara ensenyas pe 'l mon, tot plé d' orgull.

Ves, Enrich, si ho sè bè. Y aquesta dona, aquesta que tu tens, ó bè qu' ella 't tè á tu (qu' hi ha diferencia) ja sabs ara qui es.

Si no obstant y 'l saberho tu la estimas, fes lo que 't sembli, Enrich.

Entrégathi, si vols, sense temensa.

Lo únich que 't puch dir

es qu' en la sanch que per sas venas corra hi ha molta part de fel;

MODAS MILITARS.

L' exércit de nostra terra podrá ser poch important; pero si 's mira la gorra, potsè es l' exércit més gran.

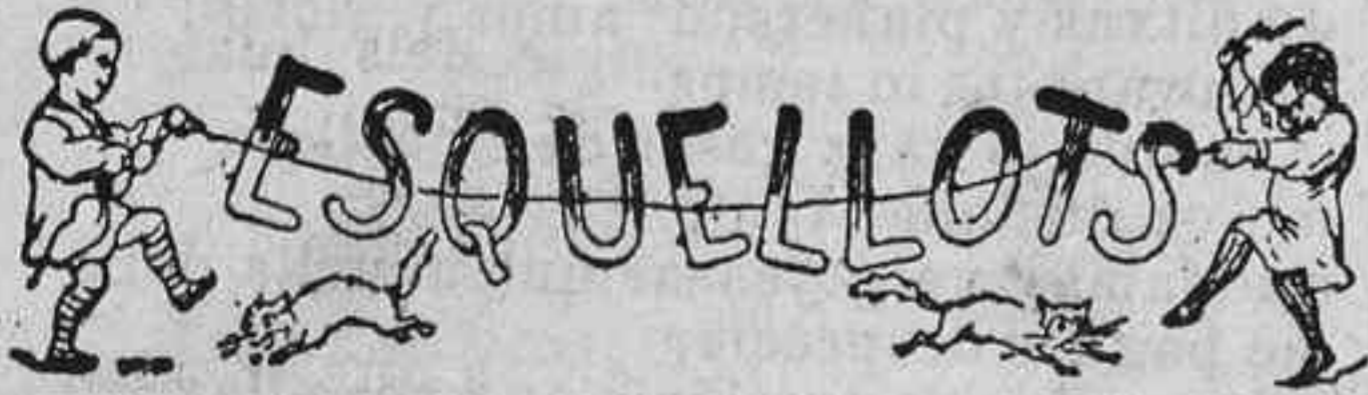
y si sos llabis al besar son sucre,
sòn cor ja es fet malbé.

Ves ab ella si vols y gosa forsa,
qu' es pròdiga en favors;
y en un moment que tingas apropòsit,
quan estiguéu tots dos,

pregüntali allà á solas y á l' orella,
parlant ab serietat:

—¿Quants mesos passarán, sense que un altre
me vingui á rellevar?

R. ROURA.

Durant la senmana passada, no 's parlava á
Barcelona, sino de una cosa: de la conjura de
un núcleo de regidors.

Algún dels que tenen més fam... ¡ey! enteném-
nos fam de treballar, va llevarse y va dirse:

—Fá ja prop de dos mesos que 'l nou Ajunta-
ment funciona. Desde 'l primer día ha emprés
lo camí de la moralitat, de l' ordre, de una ad-
ministració regularisada... Y la veritat siga di-
ta, tanta moralitat, embafa. ¿Qué podém fer
perque 'ls periódichs satírichs, que avuy cauhen
de las mans se reanimin una mica?...

Y després de pensar llarga estona, digué:

—Ja ho he trobat. Demanarém que 's resta-
bleixin las suprimidas inspeccions, y ab aixó sol
tindrém tela tallada perque tot vaja en renou.

* *

Tal dit, tal fet.

Va celebrarse una reunió secreta. Va armarse
una conjura, per l' istil de las que 's conjumi-
nan de tant en tant á Madrid en la rotunda del
Duch de Tetuán.

A ella van assistirhi tots los regidors que te-
nen fam... de treballar.

Van contarse, van contarhi además á tots
aquells que sense assistirhi varen creure que se-
rian sèus, y van alzar la bandera de la conjura,
entonant un himne que comensa aixís:

«Restablim las inspeccions
en las quals hi ha 'ls talls més bons
per los regidors de ofici.»

* *

Y no obstant, la conjura no ha prosperat.

Los conjurats van compondre desseguida que
perdrían lo plet per tres forsas que 'ls eran mani-
festament contrarias.

La forsa de la rahó.

La forsa de la opinió pública.

Y la forsa del número.

Davant de aquestas contrarietats, van donár-
selas de generosos y van dir:

—En vista de que actualment hi ha una part
de regidors qu' estiuhéjan á fora, renunciém á
donar la batalla, aplanantla pera 'l pròxim mes
de octubre.

* *

Nota: per l' octubre ja hi ha castanyas.

Algúns cotxeros han acudit al arcalde supli-
cantli que reduheixi 'l número de cotxes de
plassa que prestan servey, y que 'ls punts de pa-
rada se reparteixin per torn.

L' arcalde 'ls podria respondre:

—Senyors: vostés serán tan cotxeros com vul-

gan; pero la pretensió que demostran es de
aquellas que no poden *anar ni ab rodas*.

Ha sigut destituhit un manguero que á la
Rambla s' entretenia remullant als transeunts.

—Vés perqué 'm destituheixen—dirá sens dup-
te l' ex-empleat del municipi—per estar massa
divertit... ¡Com si un hom' no pogués fer bro-
ma!...

Y després ¿qué he fet al cap-de-vall?... No res:
feya una calor horrible y jo regalava dutxas als
transeunts. Está vist. No 's pot ser generós.

Al Institut de Foment del Treball nacional, va
celebrarse aquest día una numerosa reunió pre-
paratoria al objecte de acordar la manera de
protestar ab energia y eficacia contra 'l tractat
de comers ab los Estat Units.

Y al final de la sessió se aixecá 'l Sr. Durán y
Bas. (Expectació en l' auditori.)

—Senyors: jo podria dir que estich ab vostés;
pero no puch manifestarho. Soch senador y 'm
veig obligat á conservar l' esperit de indepen-
dencia.

Sr. Durán y Bas, permétim que li diga; aixó
son panyos calents.

Y vosté més que ningú déu saber que de
aquesta mania de usar panyos calents li preve-
nen totas las malalties y totas las xacras que l'
afligeixen.

En aquest mon, qui no té energia, es arrollat.

A la Catedral están construhint un nou esce-
nari.

Es á dir: si no es un escenari lo que s' está
construhint á la Catedral, es una graderia en la
tribuna de la capella de música, en forma de ta-
blado, perque s' hi pugan colocar cómodament
més de cent professors entre cantants ó indivi-
duos de l' orquesta.

Aquest fet coincideix ab las disposicions en
que sembla que 's troba 'l Papa, encaminadas á
simplificar las ceremonias del culto, suprimint
molta part del aparato que s' emplea y en regu-
larisar l' us de la música

No sé si logrará pás
propòsits que aixís l' inclinan:
lo Papa porta 'l compás;
las Catedrals desafinan.

S' ha publicat una obreta en vers, titulada
¿Quina dona vol vosté? deguda á la ploma de
nostre estimat amich lo celebrat escriptor festiu
C. Gumá.

En lo pròxim número 'n parlarém ab la exten-
sió que 's mereix y 'n donarém una mostra.

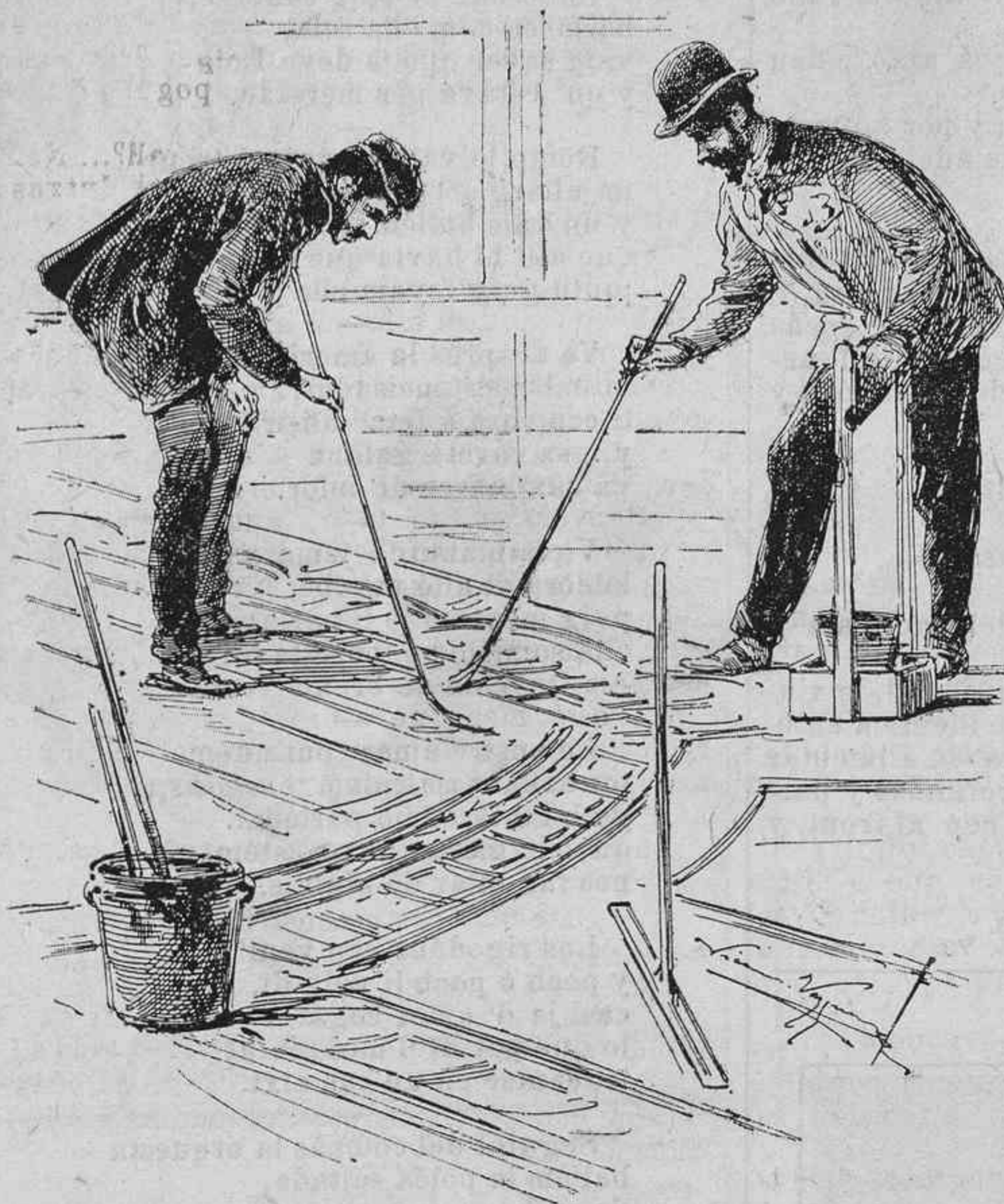
Del Museo Martorell han desaparecut, segóns
diuhen, unas 22 monedas antiguas, en sa ma-
joria d' or.

Una necessitat que s' imposa:
Destinar á cada Museo, á més del director,
dels conserjes y demés empleats necessaris, una
parella de guardia-civils.

Apropòsit del nou torero que ha sortit, y que
porta 'l nom de Reverter, del qual s' assegura
que mostra una valentia y una serenitat ex-
traordinarias, diu un periódich local:

«Si la fecundidad que se observa en España
respecto á torear, se encontrara en cuanto á gé-

PINTORS ESCENÓGRAFOS.

—Vet'aquí 'l que son las donas; de lluny fan molta ilusió...
—Y de prop...—Tot enmascaras; com una decoració.

Es molt xocant lo certámen d' escultura que ha convocat lo ministeri de Foment, per la execució de algunas obras destinadas á adornar la fatxada de la Biblioteca nacional.

Una de las prevencions que han fet enrahonar més es la següent:

L' autor dels bustos deurá ferlos de tamanyo á propòsit pera ser colocats en lo siti que han de ocupar las obras definitivas.

De manera que 'l Jurat necessita que li coloquin los traballs á l' altura que han de tenir definitivament. De altra manera no 's creu prou apte per apreciar l' efecte que han de produhir.

¡Quina llástima que no 'ls nombrin, en lloch de jurats d' obras d' art, jurats d' obras de sastreria!...

Avants de determinar si un relleu á un edifici li cau bè, de primer volen emprobarli.

Com si 's tractés de una levita.

Cosas veredes el Cid que 'ns farán partir de riure.

La recaudació dels consúms dona aquest any, desde que 'l nou Ajuntament está en exercici, un promedi de augment de 600 duros diaris.

Un curiós preguntava:

—¿Y aquests 600 duros diaris, ahont se ficavan, durant l' administració passada?

A lo qual li va respondre un tranquil:

—Jo ho sè ahont se ficavan.

—¿Ahont?

—Havian anat á Banyolas á pendre las ayguas.

Un aficionat á batejar las cosas que 's presentan ab noms tipichs y expressius, va designar la conjura dels regidors, capitanejada per un sarauhista, ab la següent frasse:

—La vella de la Mercé.

Ha deixat lo mando de Manresa l' arcalde accidental ó dels accidents, y al tornar á ferse càrrech d' ell lo famós Sr. Arderiu, conegut dels seus administrats per *D. Pedro el cruel*, ha permés que 's representés lo drama de Frederich Soler, *Lo Monjo negre*.

Demaném una cosa.

Que al Sr. Arderiu los manresans li cambihin lo nom.

Y qu' en lloch de *D. Pedro el cruel*, li digan: *D. Pedro el justiciero*.

L' *Echo de Paris* publica una llegenda curiosa.

Quan lo diable sigué llansat del cel, caygué á la terra y 's feu trossos.

Lo cap aná á caure á Espanya, y es per aixó que 'ls espanyols son tan altaners.

nios en las ciencias y en las artes, figurariamos á la cabeza de las naciones cultas.»

Avuy no figurém á la cabeza de las naciones cultas.

Pero en cambi figurém á la cabeza del toro. ¡Qué si posin las altras!

Ecos de la costa de llevant.

En un poble, qual nom no vull citar perque després los vehíns de Mongat y Premiá se 'n riurian, se tracta de reformar lo reglament del Ateneo.

Lo projecte ja está últimat; sols falta la discussió y aprobació. Y al convocarse pera aquest objecte als socis, entre altres cosas se 'ls diu lo següent, segons consta en un anunci fixat en una de las dependencias del Ateneo:

«Los señores socios que *desean* presentar por escrito alguna proposición, adición ó enmienda sobre dicho proyecto, deben de *hallarse sobre la mesa* cuando menos una hora antes de empezar la sesión.»

¡Qué tal! Los socios... *deben de hallarse sobre la mesa*...

Si 'ls socis que presentin adicions son molts y la taula no es bèn sólida ¿no 'ls sembla qu' es fácil que hi haja una catástrofe?

Las mans anaren á caure á Turquia, y es per aquest motiu que 'ls turchs son tan llarchs de dits.

Lo cor rodá fins á Italia, y per aquesta rahó 'ls italiáns son tan enamoradissos.

Lo ventre 's pará á Alemanya, y á aixó 's déu que 'ls alemanys sigan tan goluts.

Los peus se quedaren á Fransa, y per aquesta causa 'ls francesos corren sempre adelerats darrera de las donas.

Al regidor Sr. Poggio, que s' ha distingit com un dels partidaris més acérrims de la conjura, l' arcalde Sr. Porcar y Tió li ha confiat l' encàrrech d' estudiar la manera de convertir l' actual dipòsit de gallinas del Parch, en dipòsit y mercat de transaccions.

Vaja, que 'l Sr. Porcar
se lleva de humor molts dias;
¡al conjurat més valent
me l' envia ab las gallinas!

Pensament de un protector dels animals y plantas.

Després de haver creat la pussa, 'l poll, la xinxe, 'l mosquit y altres animals de idéntica categoria, Jehová pensá en la manera de alimentar á aquests insectes. Després de profundas y llargas meditacions, va donarse un cop al front, y exclamá:

— ¡Eureka!

E immediatament formá l' home.

FILLAS D' EVA.

Fot. Adél.—Viena.

No l' hem sentida tocar,
pero per l' ayre que tè
y altrás varias circumstancias,
sembla que ha de fer bè.

BALLANT.

En lo ball la vaig coneixe;
hermosa com ella sola,
vaig saber que 's deya Lola
y qu' estava per mereixe.

Romp lo vals; la vaig á treure,
m' allarga 'l sèu bras bufó,
y un vals ballém tan rodó
que allí hi havia que veure;
¡quin goig feyam ella y jo!

Ve després la americana,
lo ball més encisador;
li comenso á fer l' amor
y... sa careta galana
va cambiarse de color.

Ve la mazurca y marxava
la cosa d' alló més bè;
puig mentres jo li parlava,
ella somrihent contestava:
—«¡Qu' está de broma vosté!»

Lo nostre amor continuém
tot ballant ab calma 'l schotis,
y ab tanta afició parlém...
que si agafats bè no estém
nos fan anar de bigotis.

Los rigodóns van vení'
y poch á poch li vaig dí,
casi ja d' amor cegat...
lo que pot dí 'l més pintat
trobantse en un cas així.

Seguint del compás la orquesta
ballém la polca saltada,
de sa boqueta agraciada
demano un sí, y per contesta
va dar-me... una trepitjada.

Vè 'l galop; y com s' estila
dar voltas á gran carrera,
li tocan la cabellera,
li fan caure y .. ¡quina fila!
¡¡era calva com sant Pere!!

J. STARAMSA.

A LO INSERTAT EN L' ULTIM NUMERO.

1. XARADA 1.ª—*Pes-si-go-lle-tas.*
2. ID. 2.ª—*Co-mar-ca.*
3. ENDEVINALLA.—*Bolet.*
4. SINONIMIA.—*Riu.*
5. TRENCA-CLOSCAS —*Los amantes de Teruel.*
6. LOGOGRIFO NUMÉRICH.—*Francisquet.*
7. TERS DE SÍLABAS. — PE PI TA
PI SSA RRA
TA RRA SSA
8. GEROGLÍFICH.—*Per sota las casas hi ha terra.*

LÓPEZ-EDITOR. Llibrería Espanyola. Rambla del Mitj, número 20, Barcelona.—Correo-Apartado, N.º 2.

Acaba de sortir

¿QUINA DONA VOL VOSTÈ?

HUMORADA EN VERS, PER C. GUMÀ
Il·lustració de M. MOLINÉ

La obra forma un tomet en quart, imprès sobre bon paper y val 2 ralets.

Obra nueva de JOSÉ ZAHONERO

BARRABÁS

Un tomo en 8.º, Ptas. 4.

MARTÍNEZ BARRIONUEVO

De pura sangre

NOVELA ESPAÑOLA

Un tomo en 8.º, Ptas. 3'50.

Obra nueva de ANDRÉS MIRALLES

DE MI COSECHA

OBRA MAGNÍFICAMENTE ILUSTRADA

POR

PRIMITIVO CARCEDO

Un tomo en 8.º, Ptas. 5.

FREDERICH SOLER (SERAFÍ PITARRA)

LA VENJANSA DE LA TANA

ILUSTRADA PER M. MOLINÉ — Preu 2 rals.

CHARLES MEROUVEL

DIANA DE BRIOLLES

Un tomo en 8.º, Ptas. 2'50.

CONFERENCIAS CULINARIAS

por ANGEL MURO

Van publicados 15 cuadernos á UNA PESETA el cuaderno.

MANUEL DEL PALACIO

Huelgas Diplomáticas

Un tomo en 8.º, Ptas. 3.

NITS DE LLUNA

PER **FREDERICH SOLER**

Il·lustradas per J. Lluís Pellicer

— Ptas. 2'50 —

NOTA.—Tothom que vulga adquirir qualsevol de dites obras, remetent l'import en llibransas del Giro Mútuo, ó bé en sellos de franqueig, al editor Lopez, Rambla del Mitj, 20, Barcelona, la rebrá á volta de correu franca de port. No responém de extravíos, no remetent ademés 3 rals pèl certificat. Als corresponsals de la casa se 'ls otorgan rebaixas.

XARADA-EPIGRAMÀTICA.

—¡Tení un marit tan gelós!...
Tres-ters, soch molt desgraciada.
 —Aquesta *total* també
 la tenia avants ton pare...
 ¡malahit sigan los homes
 y 'l *cinch-quart-tres* que 'ls aguantal
 —¡Ahónt se 's vist, duptar de mil
 ¡compararme á aquestas altrás!
 —Ja tens rahó, filla mèva,
 sent tan noble, bona y casta,
 quan esposas com tú ets
 per lo mon no 'n corren gayres.
 ¡Sospitar de la virtut
 de lo fruyt de mas entranyas!
 Explicam en que t' ha ofés,
 fins t' ho *tres-dos* com á mare,
 dígamho ab tota franquesa,
 que li vull marcar la cara.
 —*Dos m'* ha dit que tingui zelos
quart de mí temi cap falta,
 pero massa que ho llegeixo
 en sas furiosas miradas:
 prou que ho veig, puig las caricias
 y 'ls petóns no 'm fa com antes.
 Está sempre capficat
 y no puch sortir de casa
 sens que 'm preguntí ahónt he anat,
 á qui he vist, perquè tardava.
 Si algún cop sortím plegats,
 que son voltas molt contadas,
 á cada moment se gira
 y sovint sol preguntarme:
 —«¿Quí es aquest que ara ha passat?
 m' ha semblat que 't saludava»:
 y sempre ab sa *tres-quart-quinta*
 ha d' estar mortificantme.
 Quan algú 'm dona la *tersa*,
 la mèva t'è d' apretarme;
 en fí, que ni un trist moment
 me deixa estar sossegada.
 No vol menjar apenas res,
dos viu, dos dorm, dos descansa,
 t'è zelos de tot lo mon,
 d' un vell del davant de casa,
 del *hu-dos* del taberner
 que dú 'l ví per la senmana,
 d' un municipal molt raro
 que per lo carrer fa guardia,
 del sereno, del vigilant,
 del repartidor del diari,
 del negre del carboner,
 del brut del escòmbriayre
 y fins crech que d' ell mateix,
 puig t'è pó de ser un altre.
 Me fa jurar que 'l *cinch-tersa*,
 qu' ell me *cinch-hu* y may me falta,
 mes tot aixó ho fa y ho diu
 ab intenció de probarme.
 Ja 'm falta com á marit,
 mes per' xó no li faig cárrechs.
 En fí, que arriba al extrém
 sa boja desconfiansa,
 que ahí trobantme en lo llit
 poch menos que endormiscada,
 ab *cinch-quart-tres* de sorpendrem
 va entrar per la porta falsa.

P. TALLADAS.

CONVERSA.

—¿Quíns peixos tens tú, Marsal?
 —Molls, pagells, bonas sardinas,

congres, llagostas molt finas...
 —Ep, home, no aném tant alt.
 —¿Donchs de quín vol?
 —¡Animal!
 del qu' hem dit: ves si endavinas.

A. GISBERT.

TRENCA-CLOSCAS.

NO FA SOL.

Formar ab aquestas paraulas un nom d' home.

A. SERRA (A) ESPARBECH.

LOGOGRIFO NUMERICH.

1 2 3 4 5 6 7 8.—Una industria.
 2 1 4 8 2 8 4.—Siti de recreo.
 3 5 3 1 7 8.—Nom de dona.
 2 8 4 1 8.—» » »
 3 5 4 8.—Una fruyta.
 3 1 7.—Part del cos humá.
 4 5.—Nota musical.
 6.—Una consonant.

F. M. P.

INTRÍNGULIS DOBLE.

Buscar una paraula tal, que trayentli una lletra del darrera cada vegada dongui 'ls següents resultats:—1: eynas de farrer.—2: id.—3: en los telégrafos.—4: aliment.—5: consonant; y llegida trayentne una del davant dongui —1: eyna de forner.—2: tot aucell ne t'è.—3: article.—4: en las cartas.—5: consonant.

P. EXTRAORDINARI.

GEROGLIFICH.

LOO

TA

K | I

FIIA

IKK

A

JOAN BARTR OLI.

SOMBRAS XINESCAS.

Darrera d' una finestra,
 en eixas nits calorosas,
 ¡quántas y cuántas se 'n veuen
 d' aparicions vaporosas!

BARCELONA:

Imprenta de Lluís Tasso, Arch. del Teatro, 21 y 23.